

Bárdi Bálint RÓLAM ÉS A CSAJRÓL, AKI A NYUGATINÁL SZOKOTT LENNI

Mikor feljöttem Pestre, akkor történt velem,
van egy lány, vagy inkább nő,
ha fent vagyok, néha-néha megkeresem.
A Nyugatinál szokott lenni, ott volt most is,
kicsit karikás szemmel, de egyébként okén.
Az a baj, kicsi vagyok hozzá, megint a ló lesz a zsokén,
mindegy.
Kérdeztem, mondta, persze, csak a pénzt mutassam, elővettem.
Volt kerek háromezrem.
(Mármint nem összesen, csak a csajra.)
Az jó, mondta, mehetünk hozzád fel?
Mondtam, hogy hozzám, olyan nincs,
erre ő:
a Jászain, a nyilvános wc megfelelő,
megfelel?
Mondtam, ja, de fejben, hogy nem,
érted, milyenmár?!
Felszálltunk a villamosra, cseng a fejem,
sípól az ajtó, én meg már lent vagyok,
a csaj meg fent, a járműbe zárva, mint a rabok,
és lassan a Jászai felé robog.

Fotó | flickr.com